

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 marca 2013r.

sprawy **P. P.**,

skazanego z art. 280 § 1 i in. k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 czerwca 2012 roku, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 20 stycznia 2011 r.,

postanowił

- 1. w zakresie zarzutu 1 oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. w zakresie zarzutu 2 pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K., Kancelaria Adwokacka, kwotę 442,80 zł (słownie czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego P. P.,**
- 4. zwolnić skazanego P. P. od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasację obrońcy skazanego należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym. W kasacji podniesiono dwa zarzuty.

Pierwszy dotyczy naruszenia prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k., poprzez niezastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji.

Drugi zarzut dotyczył rażącej niewspółmierności kary, polegającej na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, w tym jego zachowania w zakładzie karnym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zacząć trzeba od spostrzeżenia, że obydwie kwestie stanowiące treść zarzutów kasacyjnych – choć wyrażone *expressis verbis* – były podniesione w apelacji i zostały przez sąd odwoławczy wyczerpująco i przekonująco rozpoznane (zob. s. 6-7 uzasadnienia wyroku II instancji). Kasacja zmierza więc jedynie do powtórzenia kontroli instancyjnej.

Pierwszy z zarzutów pozornie dotyczy naruszenia prawa materialnego, w istocie zmierza do kwestionowania wymiaru kary, co – jako sfera sędziowskiego uznania – nie podlega kontroli kasacyjnej. Warto w tym miejscu przytoczyć postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2006 r., II KK 125/06 (ROSNKW 2006, poz. 933), zgodnie z którym "sformułowanie zawarte w art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. musi być rozumiane w ten sposób, iż niedopuszczalna jest nie tylko kasacja odwołująca się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, ale także kasacja wskazująca na zarzut uchybienia prawu, jeżeli wniesiono ją z powodu niewspółmierności kary."

Drugi zarzut jako wprost zmierzający do zakwestionowania wysokości kary, jest stosownie do art. 523 § 1 k.p.k. niedopuszczalny, co skutkowało pozostawieniem kasacji w tym zakresie bez rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.